

jeg gerne vil pege paa. Jeg tror, at det vil være af ganske overordentlig stor Betydning, hvis den danske Købmandsstand ikke vilde glemme at præsentere Publikum danske Varer, naar de findes i samme Godhed og til samme Pris som fremmede Varer. Der er ingen Tvivl om, at den dygtige danske Købmand vil ved at holde sit Lager forsynet med gode danske Varer og ved at tale til Publikum derom kunne yde et betydeligt Bidrag til Tilvejebringelsen af en god Handelsbalance. Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at lægge den danske Købmandsstand paa Sinde, at den paa dette Punkt kan være behjælpelig med at hæve Kronens Kurs ved paa den Maade at fremme Forbruget af danske Varer.

Jeg kan føje til her, hvad der er sagt saa ofte, at det private Forbrug bør sættes noget ned. Dette siger jeg ikke alene, fordi Samfundet retter denne alvorlige Henstilling til Folk om at begrænse deres Forbrug saa godt, som de kan. Jeg ved godt, at Folk lever efter deres Vaner uden at tænke ret meget paa, om de gæver eller skader Samfundet og Staten derved. Men jeg vil tilføje, at Folk bør for deres egen Skyld begrænse deres Forbrug, for intet er vissere, end at vi alle sammen vil komme til at lide derunder, hvis det ikke lykkes ved fælles Stræben baade i den offentlige og i den private Økonomi og i Handelen at faa den danske Krones Værdi ikke blot til at blive staaende paa det Trin, hvorpaa den er nu, men endog at bringe den betydelig højere op, saa at Noteringen af dens Værdi kommer til nogenlunde at svare til dens indre Værdi. Denne Værdi bæres jo ikke alene af den Guldbeholdning, som Nationalbanken ejer, men ogsaa af, at den danske Krone er et sundt, godt, naturligt og arbejdende Samfunds Pengemiddel. Jeg føler mig overbevist om, at dette sunde, gode, naturlige Samfunds Arbejde nok i Tidens Løb — og jeg haaber inden alt for længe — vil bringe Kronen op til dens gamle Værdi, saa at vort Land igen vil komme til at staa i første Række i Henseende til Pengeforhold.

Med disse Ord vil jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling her i Tinget. Jeg haaber, at dette Lovforslag, naar det ophøjes til Lov, vil bidrage til, at der falder mere Ro over Børsforholdene og Valutaspekulationen, end der har været i den sidste Tid.

Borgbjerg: Det er efterhaanden ikke saa faa Skridt til Siden, den højtærede Regering har foretaget. Her foreslaas nu atter et. Jeg dadler det ikke, tværtimod. Naar man har ladet alt gaa sin skæve Gang og derved er kommet i betænkelig Nærhed af Grøften, er den eneste Redning et Skridt til Siden, naar det vel at mærke gaar i den rigtige Retning og er tilstrækkelig langt: ind mod Vejens Midtlinie. Havde baade vor Pengeverdens Ledelse og vor politiske Ledelse holdt Statsvognen ud ad den slagne Landevej, ad Vejens Midtlinie, saa vilde saadanne Skridt til Siden ikke være nødvendige. Jeg ser, at Venstrepressen atter begynder paa Sommerens Agitation: Liberalisme kontra Socialisme. Hvad man end vil mene om det her foreliggende Lovforslag, Liberalisme i Ordets gammeldags national-økonomiske Forstand er det sandelig ikke. Det er lige det modsatte, det er Statens Indgriben i selve Pengehandelen, i selve Forretningslivet, det er Statsintervention, det er lige det modsatte af den gamle Manchester-Teori. Men, som sagt, vi fra vor Side dadler ikke dette.

Spørgsmaalet er saa kun, om det Skridt, her foreslaas, det nødvendige Skridt til Siden bort fra den faretruende Grøft ind mod Vejens Midtlinie, om dette Skridt nu er det rigtige, og om det er langt nok. Det er ikke megen Tid, der er levnet den høje Rigsdag til Behandlingen af dette Forslag. I Gaar var det Meningen, at vi kun skulde have en Dag, nu har vi faaet en Frist, saa vidt jeg forstod, paa to Dage, saaledes at der bliver Mulighed for en Udvalgsbehandling, ganske vist kun kort, men der kan naturligvis udrettes ikke saa lidt alligevel, naar man er flittig og ivrig. Det er ikke megen Tid, der er levnet os, og det er saa meget mere beklageligt, som der er forspildt saa umaadelig megen Tid fra anden Side, fra Nationalbankens og fra Regeringens Side. Det er jo ikke lige i disse Dage, at vor Krones lave Kurs er blevet saa betænkelig, det er et Fænomen, vi har været Vidne til tidligere. I Forsommeren indsaa Nationalbankens Ledelse, at det kunde ikke blive ved at gaa. Der staa i Indledningen til den Indbydelse til Valutakonferencen, som Nationalbanken udsendte, at Kronens Kursnedgang, der allerede begyndte for et Aar tilbage, nu er blevet saa betænkelig, at man ikke passivt, med korslagte Arme eller med Hænderne i Skødet, kan blive ved at se derpaa. Men det hastede dog ikke mere end, at en af Nationalbankdirektørerne nødvendigvis maatte holde sin